Ч. 190. Субота 5 вересня (23 серпня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекляманиї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ішля і Зальцбурґа. — Клопоти з угодою торговельною. — Чутка про скликанє ради державної. — З Туреччини. — Справа марокканьска.

З Ішля доносять: Бар. Еренталь був вчера у Цісаря на авдиенциї, котра тревала від пів до 10 до 11 год. По тій авдиенциї приймив Цісар Архікн. Франца Фердинанда. О год. пів до 1 по полудни був знов бар. Еренталь на авдиенциї у Архікн. Франца Фердинанда. Мініcтер Еренталь як також пос. Ґаґерн взяли участь у вчерашнім обіді двірскім. Архікн. Франц Фердинанд від'їхав відтак о 4 год. 21 мін. а на двірци пращали его мініcтер Еренталь і пос. Ґаґерн, котрі поїхали опісля до Зальцбурґа, де мав приїхати італіяньский мініcтер справ заграничних Тіттоні.

З Зальцбурґа доносять: Італіяньский мініcтер справ заграничних прибув тут около 6 год. вечером з родиною самоїздом. Бар. Еренталь з послом Ґаґерном приїхали о 7 год. 25 мін. вечером і заїхали так само як і Тіттоні до готелю „Европейского“. Вечером приїхав з Віднядня ще й маркіз Каріняно. Бар. Еренталь зараз по приїзді був у Тіттоні'го і запросив его на обід до своїх апартаментів.

Коли зважить ся, що безпосередно по авдиенциях в Ішли слідував з'їзд в Зальцбурзі, то мимо волі насуває ся тут на гадку, що як Ішли так і в Зальцбурзі вели ся якісь важні наради політичні, маючі очевидно на ціли залагодити якісь важні справи межи Австро-Угорщиною а Італією. Коли же дальше взяти на увагу, як важне значінє мають для обох сих держав найновіші події в Туреччині, то мабуть не далеко відбіжимо в здогадах від дійстности, що предметом нарад як в Ішли так і в Зальцбурзі були події в Туреччині. Коли дальше пригадаємо собі, яку ролю відограла свого часу австро-угорска дипльоматия підчас конференциї в Альґезірас, де рішала ся доля Марокка, коли зважимо становище Німеччини в справі зміни простола в Марокку і конференциї французских дипльоматів з ішпаньскими, то прийдемо до переконаня, що другою справою, яку порушувано як в Ішли так і в Зальцбурзі, була без сумніву справа марокканьска.

Нинішна депеша з Зальцбурга доносить: Міністри справ заграничних Тіттоні і Еренталь працювали нині перед полуднем в своїх апартаментах. О 1 годині по полудни відбуде ся сніданє. Політичні наради будуть вести оба міністри аж по полудни. Бар. Еренталь наміряє завтра виїхати до Берхтесґаден, щоби відвідати німецкого секретаря державного Шена, свого бувшого петербургского товариша, з котрим позістає в особливо дружних зносинах.

Як доносять з Відня, Цісар не приняв предложеної міністром рільництва др. Ебенгохом просьби о димисию і призволив, щоби міністрови висказано найвисше вдоволенє зі способу управи повіреного ему ресорту.

Справа угоди торговельної з Сербією не перестає все ще бути актуальною. „Zeit“ доносить на основі інформаций з парляментарних кругів, що внаслідок щораз більшої аґітациї в кругах аґрарних вигляд залагодженя угоди торговельної з Сербією перед 1. січня 1909 р. зменшив ся значно. Німецкі аґрариї рішили ся устроїти обструкцию, щоби не допустити тої справи до парляментарного залагодженя.

З Відня доносять: Після вістий в правительственних кругах сесия ради державної розпічне ся дня 3. падолиста с. р. — Після інформациї „Narod. List-ів“ правительство предложить в день відкритя сесиї парляментарної буджет на 1909 р. разом з провізориєю до 30. червня та угоду торговельну з Сербією і роз-

---

10)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

В кілька хвиль опісля стояли они вже коло сьвіжої ще могили. Під тисовим деревом, що сотками літ зеленіло ся на тім самім місци, підчас коли судьба людий зміняла ся а предки Фльоренсиї проживали лиш короткий час від свого уродженя аж до смерти, підносив ся мраморовий камінь, на котрім були вписані імена всіх померших членів родини Дервентів. Того тихого місця упокою не можна було з улиці добачити, бо дерево і мур его закривали; Фльоренсия могла длятого без пешкоди виклякнути і засадити принесені з собою цьвіти на подовгастій грядочці засадженій поки що зеленим барвінком.

— Бідна мама! — шепнула она до Арнольда, — яка она була добра, яка лагідна! Ти видів ві послідний раз ще зовсім здоровою — тепер мабуть не може ся тобі в голові поміcтити, що мама вже тут в сій могилі.

— А я думав тепер о стрийку. Я би присягнув, що тоді, коли він вийшов, не пішов він нігде инде лиш сюди! Питанє лиш, що пізнійше з ним стало ся.

Підчас коли Фльоренсия взяла ся засаджувати цьвіти на гробі, Арнольд заложивши руки в кишені, поплів ся до брами і посвистуючи якусь пісоньку, ждав, аж Фльоренсия скінчить свою роботу.

Коли вертаючи домів, переходили попри „Лісний вид“, надійшов до них Овен.

— Чи то той, про котрого ти мені згадувала? — спитав Арнольд.

— Так, то пан Ферфорд.

— То представ же мене ему.

Фльоренсия пристанула і познакомила Овена зі своїм первим братом, при чім не обійшло ся й без того, що порівнала обох мужчин з собою. Ферфорд був о голову висший від Арнольда, але не держав ся так просто як тамтой. Він був чогось сумний і як би не свій, коли звідував ся у Фльоренсиї про Анну.

— Її погіршило ся — відповів Арнольд за Фльоренсию. — Чисте нещастє, шпиталь зробив ся з дому а я шпиталів дуже не люблю, бо я вже досить на них надивив ся. А що, як би ви, пане Ферфорд, зайшли нині до нас та з нами дещо перекусили. О котрій би годині, Фльоро?

Овен не приняв запрошеня на перекуску, але обіцяв ся прийти. — Коли позволите, панно Дервент, то прийду около девятої години — так як то бувало давнійше.

Коли Ферфорд прийшов о назначеній годині, застав Арнольда самого. Фльоренсия пішла була до своєї служниці на гору.

— Панна Дервент не сподівала ся вас так борзо — сказав Овен, коли Арнольд попросив его сідати. — За хвильку увійшла й Фльоренсия.

— То щастє — сказав Едвард — що я ще в пору виїхав з Капляенду а то лист Едвардса був би мене ніколи не застав а ґазети я лиш дуже рідко читаю. Та й без того вже чекати — тепер буде дуже трудна робота.

— Звиніть, прошу! Яку роботу маєте на думці? — спитав Овен і видивив ся на Арнольда.

— Доказати смерть мого стрийка.

Арнольд Дервент належав до того рода людий, що серед ніяких обставин не можуть задержати своїх гадок для себе і він готов був і найдовірочнійші справи обговорювати з чужими людьми, отже й розбалакав ся небавком на добре.

— Бо то видите — говорив він дальше, не зважаючи на то, яку прикрість робить Фльоренсиї — дуже дивна річ, щоби честний, розважний і старший вже панок щез в такий спосіб без сліду; впрочім — додав він — то чисте марноване гроша визначати тисяч фунтів нагороди — пятьсот було би зовсім достаточно. Я цікавий лиш, що скаже Вірет, коли одного красного дня буде мусів виплатити мені тих тисяч фунтів. Може собі закурите, Ферфорде?

— Ні, дякую, тепер ні.

— Ви чей преці курите?

— А вжеж, але ніколи тут в отсім домі; пан Дервент дуже не любив диму з тютюну.

— Він же преці помер і его тут вже нема.

— Арнольде! — відозвала ся Фльоренсия з огірченем — кількож разів тобі говорити, що того ще далеко не доказано; не говори о тім так, як би то був вже неоспоримий факт.

порядженє вводяче ту угоду провізорично в житє, дальше закон о удержавненю кількох зелїзниць і закон о обезпеченю на старість. Може бути, що буде предложена також справа язикова.

Константинопольскі часописи одержали вчера в ночи від центрального комітету в Солуни депешу, заказуючу всякі публікациї, звернені против всїляких осіб проживаючих в Туреччинї а також комунікати о положеню на провінциї в Боснї і Єгиптї. Ті, що зважились би виступити против того заказу, будуть уважати ся за зрадників вітчини.

Франция і Ішпанія очевидно за почином Німеччини лагодять ся признати Мулея Гафіда султаном Марокка. Француске правительство виготовило вже в сій справі ноту, яка має бути розіслана державам і предложило єї поки що ішпаньскому правительству. Коли наспів відповідь Ішпанії, нота буде розіслана і прочим державам европейским.

„Journ. des Debats“ подає короткий зміст згаданої повисше ноти. Нота має на оці виключно запоруку межинародного порядку і домагає ся від Мулея Гафіда запоруки: 1) що до акту в Альгесірас; — 2) що до договорів, заключених Мароккомі угод; — що до концесий, привилеїв і контрактів достави. — Міністерство справ заграничних єсть певне, що всї кабінети і держави приймуть ту ноту як найприхильнїйше, позаяк становище Франциї і Ішпанії всюди від першого початку принято дуже прихильно.

Новинки.

Львів, дня 4-го вересня 1908.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер рільництва іменував старшого ветеринаря повітового приділеного до міністерства, Теофіля Гальского, провізоричним інспектором ветеринарийним на Буковинї. — П. Міністер зелїзниць іменував Кав. Ярмунда в Ходорові контрольором консервациї в дирекциї у Львові, а Мавр. Раппапорта в Стрию начальником уряду консервациї в Ходорові; реєідента Март. Клюса у Львові контрольором руху при тійже дирекциї; управу маючої утворити ся в Бережанах секциї консервациї віддав Володисл. Осостовичеви в Устрик; увільнив ст. коміс. будівництва Авг. Евстахевича в Скалї від обовязків начальника тамошної секциї консервациї; наконець перевів секретаря зелїзничого Йос. Бодиньского з управи будови у Львові до округа львівскої дирекциї.

— Здоровлє Є. Е. Митр. Шептицкого зовсім поправило ся, а успіх лїченя в заведеню дра Лямана коло Дрездна показав ся знаменитим, так що Митрополит для довершеня лїченя остане там ще цїлий сей місяць.

— З нагоди довших ферий шкільних продовжаєсь дотеперішний рух поїздів сезонових межи Львовом а Бруховичами до 15 вересня с. р. Крім поїздів льокальних до 15 вересня с. р. — Крім поїздів льокальних, уміщених в обовязуючім розкладї їзди на сезон від 1 до 30 вересня включно, буде курсовати до 15 вересня також поїзд ч. 2219 (відходячий зі Львова о год. 9 рано) і ч. 2220) (відходячий з Брухович о год. 9 41 м. перед полуднем) в недїлї і рим. кат. сьвята; а поїзд ч. 2227 (відходячий зі Львова о год. 5 м. 50 по пол. і поїзд ч. 2226 (відходячий з Брухович о год. 5 мін. 6 по полудни) щоденно.

— Дрібні вісти. З Тартарова доносять, що в тамошних лїсах вибух пожар, котрий захопив простір кількасот квадратових метрів. — В Топільках бучацкого повіта відбуде ся в днях 6, 7 і 8 вересня в городї ґр. Потоцких ярмарок краєвих виробів. — Шая Лянґнер, купець з Сучави, згубив у Львові дня 3 с. м. полярес з сумою 1500 К. — Франціска Войтасевич згубила вчера в містї 5 шнурків коралїв вартости 80 К. — Невислїджені доси виновники вломили ся тамтого тиждня в ночи до гробницї родини князїв Лобковичів і вкрали ордери, з котрими поховано одного з небіжчиків. — До Александрівского шпиталю в Києві привезено 36 осіб занедужаних серед проявів холери; у 8 з тих сконстатовано справдешну холеру, а з тих померло вже 5. — В Холмшинї, 7 верств від пристанку Кочари на привисляньскій зелїзници було на селї кілька случаїв занедужаня серед проявів холери. — В шпитали Вірхова в Берлинї занедужало около 60 дозорниць в наслїдок спожитя несьвіжого мяса.

— Неаби який спосіб мести. З Тернополя доносять: Василь Риґель, 70-лїтний старик, посварив ся зі своїм пасербом Гриньком Покорчаком і постановив зімстити ся на нїм в той спосіб, що сам собі хотїв відобрати житє, щоби відтак звалити вину за то на пасерба. Отже попорізував собі бритвою жили, а відтак казав, що то пасерб хотїв єго убити. Був однак на стілько неосторожний, що по уданім замаху віддав бритву полїцияновиСтасюкови і просив єго, щоби о всїм мовчав. Правда однак вийшла на верх і мстивий старик по вилїченю буде відповідати перед судом.

— Малий убийник. В Карпівцї, городеньского повіта 11-лїтний хлопець Карповский розлютившись на одну з робітниць застрілив єї з рушници, котру здоймив із стїни в помешканю управителя, а відтак повісив єї знов на місце і вийшов зовсїм спокійно. Коли злочин викрито, малий убийник сказав, що зовсїм не жалує свого вчинку.

— Самоубийства. В Кравівци відобрав собі сими днями житє вистрілом з револьвера студент прав, Теодор Калиняк. Причиною самоубийства мав бути брак средств до житя. — В будинку корпусної команди відобрав собі вчера житє 28-лїтний фрайтер-інвалїда, Онуфрей Римек, калїка на одну ногу. Причиною самоубийства була обава перед карою за якусь дрібну провину. Вчера розпочало ся слїдство в тій справі. Римек по переслуханю вийшов до передної комнати бюра шефа санїтарного, полкового лїкаря дра Вавмбаха, у котрого послугував і повісив ся на шафі.

† Померли: О. Іван Радецкий, парох в Мервичах, декан жовківский, заслужений руский діяч, член численних руских товариств, упокоїв ся дня 31 серпня в 48 роцї житя, а 22 сьвященьства. — Іван Дутчак, міщанин в Снятинї, предсїдатель надз. ради кред. тов. „Прут“ в Снятинї, заст. голови читальнї „Просьвіти“, член многих тов., помер дня 31 серпня. — О. Із. Лїщиньский, поч. крилош., ясliский декан і парох в Команьчи, перемиской епархії, упокоїв ся дня 16 серпня в 83 р. житя а в 55 р. сьвященьства.

— Справа з дарунком М. Лисенкови. Полтавска ґуберньска земска управа ухвалила в своїм часї 500 рублїв на купно хутора в дарунку україньскому композиторови Миколї Лисенкови. Сеї постанови не затвердив ґубернатор, а земска управа внесла до сенату відклик. Тепер сенат пояснив, що земство встрягло в не своє дїло, бо ся постанова земства переступає круг дїланя приписаний земскими статутами

— Розбишацтво на Буковинї. Жандармерия в Ґурагуморі арештувала онодї трох Циганів, на котрих паде сильне підозрінє, що брали участь в послїдних рабунках, особливож в убийстві коло Качики. Найдено при них золотий годиннк з ланцушком, більшу готівку, револьвер і чимало инших цїнних річий. Жандармерия відставила їх до Качики, щоб повести слїдство на місци злочину. З Чернівців доносять, що коло стациї Мамаївцї кидав якийсь чоловік вї второк рано камінем до вікон поспішного поїзду. Камінє було таке велике, що пробивши шибу, ударило двох пасажирів з Чернівців і скалїчило їх. Поїзду не здержано.

— Етноґрафічна екскурсия проф. Філярета Колесси на лївобічну Україну для записаня мельодий історичних дум від кобзарів полтавскої ґуберниї, випала вповні вдоволяючо. Проф. Ф. К. зібрав на 57 валках фоноґрафічних значне число кобзарских мельодий в сімох

— А ви як о тім думаєте? — спитав Арнольд, звертаючись до Овена. — Коли не помер, то деж до лиха подів ся?

— Можна би поставити питанє ще в инший спосіб — відповів Овен своїм способом спокійно — коли пан Дервент помер, то де подїло ся єго тїло?

— Без сумніву десь укрите, але то мусїло би бути хиба десь дуже далеко, коли би єго не знайшов. На то я тут, щоби єго знайти, і не пожалую труду. Фльоренсия, що правда, гадає, що менї то не може удати ся, бо не удало ся тому якомусь дурисьвітови не полїцийному інспекторови, але я знаю старий спосіб, як в таких случаях шукати.

— Чи можна вас спитати, пане Дервент, якого способу думаєте ужити?

— Проста річ, мати очи отверті і спускати ся на провід власного здорового розуму. Передовсїм буду старати ся вислїдити кождий підозрілий характер в сусїдстві.

— Чи гадаєте, що якісь знайдуть ся? — спитав Овен. — Я не можу о тім судити, бо все ще уважаю ся за чужинця.

— Що тут вломники волочили ся, то вже знаємо; на всякий случай — говорив Арнольд сьвідомо — я тепер вже на місци і добиваю ся значної вкладки. Певно, що для моєї першої сестри то річ недобра! — говорив він дальше, не зважаючи на той строгий вираз негодованя, який пробивав ся на лици Фльоренсиї.

Овен встав а оперши сь об піч, споглядав з сочувством на молоду дївчину. — Панно Дервент — відозвав ся він, стараючись очевидно перервати вразливу бесїду Арнольда — я ще нїколи не чув, як ви співаєте при фортепянї.

— Я і не рушила фортепяну, від коли...

Арнольд сїв зараз до фортепяна і зачав виспівувати звістну жартобливу пісню а ледви що скінчив, як зараз обернув ся і відозвав ся: Але погадати собі все-таки можна, що чоловік, котрий наміряє смерть собі зробити, вибирає ся милями далеко, щоби міг свій намір виконати.

— Пане Ферфорд! — відозвала ся Фльоренсия, хотячи конче, щоби розмова зійшла на якийсь инший предмет — я вам ще не розповідала, яка пригода лучила трусливій Гальшцї в понедїлок в ночи або радше вї второк досьвіта, бо то було вже по першій годинї по півночи, коли дївчина вийшла з хати.

Підчас коли она подивила ся на Овена, що стояв все ще перед нею, побачила, що він очевидно перепудив ся і обі руки корчево сховав в кишенї свого сурдута. Нараз мовби сказившись, став якийсь дуже заклопотаний і стратив таки зовсїм свою звичайну свобідність.

— Розповідай же, Фльоро! — відозвав ся Арнольд і замкнув фортепян та сїв собі напротив Фльоренсиї.

Заким она зачала розповідати, подивила ся ще раз мимо волї на Овена, сим разом таки трохи занепокоєна, бо хоч і не знала причини єго занепокоєня, то все-таки не уйшло оно єї бачности.

Аннї було тої ночи погіршило ся — зачала она розповідати — і длятого післала я Гальшку по доктора Вірета. Ледви що она дійшла до кладовища, привидїла ся їй якась панї цїла чорно убрана.

Фльоренсия добачила тепер, що Овен став ще більше якийсь мов би не свій та що тота зміна в нїм впала в очи і Арнольдови, котрий уважно приглядав ся молодому чоловікови, котрому лице так було поблїдло, що навіть губи аж посинїли.

— Розповідай же, Фльоро, дальше! — відозвав сь Арнольд — то цікава істория і менї подобає ся. — Він анї на хвильку не спустив з очий змішаного Овена.

— Та нема що дальше розповідати — сказала Фльоренсия, котрій прикро зробило ся, коли побачила, що єї оповіданє зробило так сильне вражінє на Овена — хиба лиш то, що Гальшка крикнула як не своїм голосом і прибігла до дому на смерть перепуджена.

Овен лиш відотхнув глубоко.

(Дальше буде).

вариянтах. Найбільше дум записано від звістного кобзаря Михайла Кравченка із Сорочинець, котрий репрезентує ще старшу школу кобзарску. Коли зібрані мельодиї будуть переведені на нотне письмо, виповнять що найменше 5 аркушів друку. Отсеж у перве появлять ся мельодиї укр. історичних дум, списані по фоноґрафу з повною вірностию; до тепер маємо лиш три думи, списані на ноти із слуху ще перед трема десятками літ. Колиж капризні мельодиї дум з їх своєрідним ритмом і мелізматичними прикрасами лише при помочи фоноґрафу можна вірно схопити, то намірене видане буде мати значінє не лиш для наукових дослідів, але й для ширшого круга любителів українскої народної пісні.

— **Пес зрадником.** В оригінальний спосіб удало ся париской полициї викрити ватагу фальшівників гроший. Один з єї членів, котрого задачею було пускати в курс фальшиві гроші, мав пса, котрий всюди за ним ходив. Того члена прихоплено якраз в хвили, коли він хотів зміняти фальшиву 20-франківку. Разом з ним пішов і єго пес до арешту. Поліцисти побачивши пса, впали на оригінальну гадку. Замкнули пса окремо на кілька годин а відтак випустили єго і пішли слідом за ним. Пес побіг простісенько до помешканя ватаги, котра в той спосіб ціла зі своїм варстатом впала в руки полициї. Як би не пес, треба би було ще довго слідити за фальшівниками.

— **Злодій, що удавав академіка.** В Мостисках арештував висланий з Кракова полициний агент Яна Маліновского, що допустив ся в Кракові многих крадежий в домах, котрих мешканці виїхали на вакациї. Маліновский удавав академіка, послугуючи ся фальшивим індексом на імя Яна Бодиньского. Вкручував ся навіть в круги інтеліґенциї. Давнійше був льокаєм в ріжних місцевостях всхідної Галичини. Полиция ствердила, що арештований допустив ся не лише цілого ряду крадежий в Кракові, але також в ріжних дворах всхідної Галичини. Єго мати мешкає у Львові. По правді називає ся він Ґвіздак і тому два роки скінчивши відсиджуванє кари 6-літної вязниці за крадіж, прибув до Кракова, де роздобув універзитетский індекс і здав навіть іспит бухгальтериї. Тепер по арештованю удає божевільного.

— **Сумний конець веселої забави.** Стефан Мазуркевич, молодий муляр, устроїв вчера в помешканю своєї знакомої Мариї Нікер веселу забаву, на котру запросив також робітницю Стефанію Кульчицку. Коли Кульчицка не хотіла користати з почестунків Мазуркевича, той так розлютив ся, що став честувати єї кулаками та чим попало і остаточно так побив, що Кульчицка мусіла піти на стацию ратункову а Мазуркевич повандрував до полицийного арешту

— **З ґрафянки — селянка.** В уряді семого округа в Будапешті відбуло ся сими днями оригінальне вінчанє. В згаданім уряді явив ся 26-літний селянин Іван Ондрашік із словацкого села Ваґревфалю, щоби там повінчати ся з 17-літною ґрафянкою Генріеттою Понґрач, родом з тогож самого села а донькою помершого вже богатого ґрафа, Понґрача, котрий мав там свою посілість. Молода ґрафянка залюбила ся була вже перед кількома роками в хорошім словацкім паробку і хотіла за него віддати ся, а що родичі єї були тому противні, то она втекла до свого нареченого і жила з ним в сільскій хаті, занимаючись простою сільскою роботою як кожда селянка. Батько однак, щоби не допустити до такого подружа, відніс ся був на основі свого батьківского права до уряду сирітского в тренчиньскім комітаті, щоби той віддав єго доньку до виховуючого інститута „Під добрим Пастирем“ в Будапешті. Уряд той постановив був так зробити. В обороні залюбленої ґрафянки виступив адвокат і посол Лендель і вніс против постанови згаданого уряду рекурс до міністерства, котре приказало переслухати родичів ґрафянки і зажадати від них призволеня на подруже. До розправи однак явила ся лиш матір ґрафянки, бо батько тимчасом помер. Матір, сама з міщаньского роду, Зузанна Білек, згодила ся остаточно на то, щоби донька віддала ся за Ондрашка. Так отже відбуло ся вінчанє, але лиш в присутности двох сьвідків адвокатів і на тім скінчила ся ціла парада а з панни ґрафянки Генріетти Понґрач стала селяньска-молодиця Іваниха Ондрашкова. Та з тим їй може й добре, але тепер треба ще залагодити справу маєткову, бо брат бувшої ґрафянки, ґр. Іван Понґрач, не хоче сестрі нічого дати. Пані Ондрашкова постановила длятого зажадати в дорозі процесу своєї пайки, а поки що жиє зі своїм чоловіком під соломяною стріхою таки в своїм ріднім селї.

— **Відложені вписи до женьскої ґімн.** З причини пануючої у Львові пошести шкарлятини відбудуть ся вписи учениць до приготовляючої, I, II і III кл. прив. женьскої ґімназиї СС. Василиянок аж в днях 12 і 14 вересня в год. 11—12 і і 3—6, вступні іспити до кл. приготовляючої і I і приватні іспити до кл. приготовляючої і I і приватні з I і II кл. 14 вересня, вступні до деляс II і III 12 і 14 вересня, а поправчі 12 вересня. Шкільний рік зачинає ся Богослуженєм в церкві СС. Василиянок дня 15 вересня о год. 8 рано. При сім звертає ся увагу інтересованих, що леґітимациї до повороту учениць з ферий за половину ціни зелізничих білетів III кл. яко виставлені дня 13 червня с. р. важні лиш до д. 13 вересня.

Телеґрами.

Краків 4 вересня. До суду карного привезено нині з Мостиск Івана Ґвіздака, небезпечного вломника, котрий прибирав назвиска Малиновского і Бодиньского. Ґвоздак удає і дальше божевільного і не відповідає на ніякі питаня. — Арештованого бувшого начальника канцеляриї суду повітового Келяра, обжалованого о дальше спроневірене із сирітских гроший суми 6000 кор., віддано під лїкарску обсервацию, бо удає божевільного і не хоче нічого відповідати.

Одеса 4 вересня. По приїздї парохода „Сьв. Николай“ арештовано 8 студентів Грузінів і кількох инших подорожних о то, що хотіли висвободити висланих до Одеси осіб, обжалованих в справі проголошеня „републики в Ґорі“.

Берлин 4 вересня. „Nordd. Allg. Ztg.“ заперечує вість часописий о маючім наступити внесеню нового предложеня войскового.

Париж 4 вересня. О змісті францускоіспаньскої ноти в справі марокканьскій довідує ся „Matin“, що вказуючи на конечність признаня угоди в Альґезірас Мулеєм Гафідом, домагають ся Франция і Іспанія в тій ноті від нового султана, щоби взяв на себе також обовязок відповідного заосмотреня Абдул-Азіса.

Париж 4 вересня. З Тульону доносять о арештованю кількох властительок нор для купців опіюму. У одної з них знайдено спис офіцирів, що постійно заходили до тої нори.

Париж 4 вересня. Німецкий радник леґацийний ґр. Левекен відбув вчера вечером конференцию з міністром справ заграничних Пішоном і повідомив єго о становищи свого правительства в справі признаня Мулея Гафіда султаном Марокка, котре то становище представлено в ноті уміщеній в „Nordd. Allg. Ztg.“. Пішон заявив, що в справі тій не може зложити ніякої заяви.

Париж 4 вересня. Чутка о побіді Каіда Мтуґи, приклонника Абдул Азіса в Маракеши викликала велике вражінє. Абдул Азіс одержавши ту вість, запросив францускfinalnego ґенерала д'Амаде на нараду, котра також і відбула ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають **поспішні** поїзди; нічні поїзди означені **зьвіздкою (*)**. Нічна пора числить ся від **6** год. **вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер!, (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Кравецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).